

Иван Вазов
Царят в Свищов

Лей се, Дунаве славянски,
в тия прелестни хълми,
лей се ти, поток гигантски,
лей се, радостно шуми!

Ти от векове тук стенеш,
с кръв и сълзи се залян,
шумиш, пляскаш и се пениш
като свързан великан.

Колко скърби са мръщили
твойто къдраво чело;
колко жертви са покрили
твойто, Дунаве, легло!

Но падна тиранът бесен...
Шуми, Дунаве, шуми
и подобно мойта песен
тон по-ясен приеми!

Лей се, влачи под небето
триумфални си вълни,
бързай, кажи на морето
що си видял в тия дни!

Въз бял Дунав се протака
нов и чуден мост
и Свищов омаян чака,
чака славен гост.

Александър самси иде,
наший татко драг,
да посети и да види
българския бряг,

дето паднаха със слава
руски синове,
дето робът волен става
след пет векове;

за да види как честито

народът живей
и над игото разбито
празнува и пей.

И в града е всичкоживо,
всичко е на крак,
всяко сърце е щастливо,
всеки поглед – драг.

От тирана, от злодеят
никой няма страх,
прияпори се волно веят –
кръстове по тях.

Накрай града едвам сварят
с трепетна душа,
вик се чува: „Царят, царят!“
Ей го, прилетя!

Красен, горделив кат ляндр
в полски цветове,
появи се Александър
всред куп князове.

Гледат, гледат и не верват...
Млад, голям и стар
свалят шапки... потреперват
пред Северний цар.

Всички сърца затуптяха.
Царят приближи:
всички очи се наляха
с радостни сълзи.

Ала той умилно, даже
гледа ги засмен,
кат че иска да им каже:
Елате към мен!

И народът поздравлява
своя цар велик
и небето заехтява

от радостен вик.

Старците от умиление
ронят сълзи там,
други падат ка колене
във възторг голям.

И девойките напети
дават му цветя,
и цалуват му ръцете
малките деца.

И майките там повдигат
рожбите си с жар,
и го сочат, и им викат:
вижте нашия цар!

А пък царят, като гледа
как народ милей,
като баща между чеда
тихо сълзи лей.

Август 1877, Свищов

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7503>]